

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobce: EUROMONT GROUP a.s.**, se sídlem Prvního pluku 224/20, Praha 8, zastoupeného JUDr. Petrem Jirátem, advokátem se sídlem Školní 3315, Chomutov, proti **žalovanému: Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9.6.2014, č.j. 14762/14/5000-14503-706611,

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Odvolacího finančního ředitelství ze dne 9.6.2014, č.j. 14762/14/5000-14503-706611, kterým bylo změněno rozhodnutí Finančního úřadu pro Ústecký kraj, Územního pracoviště v Mostě (dále jen „finanční úřad“), ze dne 19.11.2013, č.j. 2020958/13/2510-24801-507166, o námitce žalobce, že úrok z neoprávněného jednání správce daně mu byl přiznán za nesprávné období, a tedy v nesprávné výši, tak, že námitka se zamítá a dle § 254 zák. č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), žalobci úrok z neoprávněného jednání správce daně z částky 924 718,- Kč nenáleží.

Žalobce konstatoval, že Finanční ředitelství v Ústí nad Labem (dále jen „správce daně“), rozhodnutím ze dne 2.8.2012, č.j. 6394/12-1300-500391, změnilo v rámci řízení o přezkumu výrok svého předchozího rozhodnutí ze dne 4.12.2009, č.j. 13612/09-1300-500391, tak, že v části dodatečného vyměření daně z přidané hodnoty za zdaňovací období

listopad 2003 změnilo dodatečně vyměřenou daň z částky 791 824,-Kč na částku 1 276 542,-Kč, došlo tedy ke zvýšení doměrku o částku 484 718,- Kč. Dále uvedl, že ve výroku rozhodnutí ze dne 2.8.2012, č.j. 6394/12-1300-500391, správce daně splatnost uvedené částky výslovně stanovil tak, že tato částka je splatná v náhradní lhůtě splatnosti 15 dnů ode dne doručení předmětného rozhodnutí, a současně v poučení o možnosti podání odvolání bylo uvedeno, že podané odvolání nemá odkladný účinek.

Dále uvedl, že správce daně rozhodnutím ze dne 2.8.2012, č.j. 6395/12-1300-500391, změnil v rámci řízení o přezkumu výrok svého předchozího rozhodnutí ze dne 4.12.2009, č.j. 13613/09-1300-500391, tak, že v části dodatečného vyměření daně z přidané hodnoty za zdaňovací období prosinec 2003 změnil dodatečně vyměřenou daň z částky 550 000,-Kč na částku 990 000,- Kč, došlo tedy ke zvýšení doměrku o částku 440 000,- Kč. Dále uvedl, že ve výroku rozhodnutí ze dne 2.8.2012, č.j. 6395/12-1300-500391, správce daně splatnost uvedené částky výslovně stanovil tak, že tato částka je splatná v náhradní lhůtě splatnosti 15 dnů ode dne doručení předmětného rozhodnutí, a současně v poučení o možnosti podání odvolání bylo uvedeno, že podané odvolání nemá odkladný účinek.

Celkem byl oběma prvostupňovými rozhodnutími v rámci přezkumu doměrek navýšen o 924 718,- Kč.

Obě daňové povinnosti žalobce uhradil dne **9.8.2012**. Rozhodnutí správce daně ze dne 2.8.2012, č.j. 6394/12-1300-500391, bylo na základě žalobcova odvolání rozhodnutím Generálního finančního ředitelství ze dne 11.7.2013, č.j. 23947/13/7001-21001-010212, zrušeno a řízení o přezkumu rozhodnutí správce daně ze dne 4.12.2009, č.j. 13612/09-1300-500391, bylo zastaveno. Rovněž rozhodnutí správce daně ze dne 2.8.2012, č.j. 6395/12-1300-500391, bylo na základě žalobcova odvolání rozhodnutím Generálního finančního ředitelství ze dne 11.7.2013, č.j. 23935/13/7001-21001-010212, zrušeno a řízení o přezkumu rozhodnutí správce daně ze dne 4.12.2009, č.j. 13613/09-1300-500391, bylo zastaveno.

Zrušením rozhodnutí správce daně ze dne 2.8.2012, č.j. 6394/12-1300-500391 a č.j. 6395/12-1300-500391, vznikl žalobci vratitelný přeplatek daně v souhrnné výši 924 718,-Kč, který finanční úřad dne **26.7.2013** předepsal na osobní účet žalobce. Dne 26.7.2013 pak finanční úřad předepsal na osobní daňový účet žalobce postupem podle § 254 odst. 1 daňového řádu úrok z neoprávněného jednání správce daně z nesprávně předepsané daňové povinnosti za období od 17.9.2012 do 26.7.2013 ve výši 112 622,- Kč. Dne 26.8.2013 podal žalobce námitku proti stanovení výše úroku, kde namítal, že úrok měl být vypočten již od data provedení úhrady nesprávně vyměřených daňových povinností, tj. ode dne 9.8.2012, a nikoli ode dne splatnosti těchto povinností (17.9.2012). Finanční úřad námitku rozhodnutím ze dne 19.11.2013, č.j. 2020958/13/2510-24801-507166, zamítl. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, ve kterém výslovně uvedl, že datum 17.9.2012 je nutno považovat za náhradní lhůtu splatnosti, a proto je nutno úrok vypočítat již ode dne skutečné úhrady doměřené daně. O odvolání bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím.

Žalobce zdůraznil, že nemůže souhlasit s názorem žalovaného, že vymezení lhůty splatnosti daňové povinnosti správcem daně přímo ve výrocích rozhodnutí způsobem rozporným s daňovým řádem je pouze zřejmou nesprávností ve vyhotovení rozhodnutí, která nezpůsobuje nezákonnost předmětných rozhodnutí. Žalobce spatřuje nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí ve skutečnosti, že na jedné straně žalovaný uvedený postup správce daně označuje za rozpor se zákonem a zároveň jej považuje pouze za zřejmou nesprávnost.

Žalobce trval na tom, že pokud se řídil obsahem výroků prvostupňových rozhodnutí vydaných v rámci řízení o přezkumu, nelze mu takové jednání přičítat k tíži. Trval na tom, že daňové povinnosti byl povinen uhradit ve lhůtách uvedených v prvostupňových rozhodnutích vydaných v rámci přezkumu, a to i s přihlédnutím ke skutečnosti, že poučení obou rozhodnutí uvádělo, že odvolání proti nim nemá odkladný účinek.

Žalobce nesouhlasí se závěrem žalovaného, že splatnost daňové povinnosti byla vázána na právní moc rozhodnutí správce daně ze dne 2.8.2012, č.j. 6394/12-1300-500391 a č.j. 6395/12-1300-500391, a vzhledem ke skutečnosti, že tato rozhodnutí byla odvolacím orgánem zrušena a nenabyla nikdy právní moci, nestaly se předmětné daňové povinnosti nikdy splatnými. Žalobce nemůže souhlasit s názorem žalovaného, že uhradil své daňové povinnosti před lhůtou jejich splatnosti. Žalobce trvá na tom, že rozhodnutí správce daně ze dne 2.8.2012, č.j. 6394/12-1300-500391 a č.j. 6395/12-1300-500391, při neexistenci odkladného účinku odvolání byla tzv. předběžně vykonatelná, a žalobce se tak možnosti vymáhání splnění daňových povinností ze strany daňových orgánů obával zcela důvodně. Rovněž žalobce poukázal na skutečnost, že doměřené daňové povinnosti byly daňovými orgány evidovány jako daňové nedoplatky, což pro žalobce mělo zásadní význam, neboť jeho hlavní hospodářská činnost je spojena se získáváním zakázek ve veřejných výběrových řízeních, kde je kvalifikačním hlediskem je mimo jiné i daňová bezdlužnost. Žalobce tedy musel splnit své daňové povinnosti prakticky okamžitě, protože jejich nesplnění by jej automaticky diskvalifikovalo z účasti ve výběrových řízeních.

Žalobce rovněž odmítl úvahu žalovaného o tom, že žalobce byl v daňovém řízení zastoupen daňovým poradcem, a proto mu muselo být zřejmé, kdy ze zákona nastává lhůta splatnosti u dodatečně vyměřené daně, a to bez ohledu na rozpor mezi výroky předmětných rozhodnutí a zákonnou normou. V tomto závěru spatřuje žalobce další důvod nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí.

Žalobce rovněž poukázal na skutečnost, že správce daně zaevidoval doměřenou daňovou povinnost v daňové evidenci jako splatnou ke dni 17.9.2012. Tedy samotný správní orgán považoval doměřenou daňovou povinnost za splatnou.

V závěru žalobce zdůraznil, že úrok měl být vypočten již ode dne úhrady vyměřené daňové povinnosti, tj. od 9.8.2012, nikoli od 17.9.2012, a to z toho důvodu, že daňová povinnost byla vyměřena za zdaňovací období listopad a prosinec 2003, a splatnost tedy nastala již v prosinci 2003, resp. v lednu 2004.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Žalovaný odkázal na argumentaci uvedenou v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Nepopřel, že daňové povinnosti ve výši 484 718,- Kč dle rozhodnutí správce daně ze dne 2.8.2012, č.j. 6394/12-1300-500391, a ve výši 440 000,- Kč dle rozhodnutí správce daně ze dne 2.8.2012, č.j. 6395/12-1300-500391, byly žalobcem dne 9.8.2012 uhrazeny. Dle § 143 odst. 5 daňového řádu však byla splatnost předmětných daňových povinností dle žalovaného vázána na právní moc rozhodnutí správce daně ze dne 2.8.2012, č.j. 6394/12-1300-500391 a č.j. 6395/12-1300-500391, která byla v rámci odvolacího řízení zrušena. Tato rozhodnutí tedy nikdy nenabyla právní moci, a předmětné daňové povinnosti se tedy dle jeho názoru nemohly stát splatnými. Žalovaný trval na tom, že žalobce uvedené daňové povinnosti

uhradil před lhůtou jejich splatnosti. Proto nelze žalobci úrok z neoprávněného jednání správce daně dle § 254 odst. 1 daňového řádu přiznat.

K žalobní námitce, že ve výroku rozhodnutí ze dne 2.8.2012, č.j. 6394/12-1300-500391 a č.j. 6395/12-1300-500391, byla splatnost dodatečně stanovených daňových povinností do 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí, a nikoli do 15 dnů od nabytí právní moci předmětných rozhodnutí, uvedl žalovaný, že v § 143 odst. 5 daňového řádu je kogentním způsobem upravena splatnost doměřené daně, a to tak, že je-li doměřená daň vyšší než daň dodatečně tvrzená daňovým subjektem, je rozdíl splatný v náhradní lhůtě do 15 dnů od nabytí právní moci dodatečného platebního výměru. Ve stejné náhradní lhůtě je splatná i daň doměřená z moci úřední. Žalovaný trval na tom, že stanovení splatnosti v náhradní lhůtě 15 dnů ode dne doručení předmětných rozhodnutí je nutno chápat jako nesprávnost, která je vzhledem k pregnantnímu odkazu správce daně v rozhodnutích na § 143 odst. 5 daňového řádu pouhou zřejmou nesprávností ve vyhotovení rozhodnutí, která nezpůsobuje jejich nezákonnost. Tento údaj nemohl nikterak ovlivnit zákonem kogentně stanovenou splatnost dodatečně stanovených daňových povinností.

K tvrzení, že daňové orgány předmětné daňové povinnosti předepsaly na osobní daňový účet žalobce se splatností ke dni 17.9.2012, žalovaný uvedl, že v informačním systému nebylo správcem daně zaznamenáno podání opravných prostředků žalobce, a proto došlo k automatickému předepsání uvedených nesplatných daňových povinností s nesprávným uvedením data splatnosti. Toto evidenční pochybení správce daně však dle žalovaného nemohlo mít na skutečnou splatnost předmětných daňových povinností vliv, a proto se od uvedeného data nemůže odvíjet žalobcův nárok na úrok. Návrh žalobce, aby mu byl přiznán nárok na úrok dle § 254 odst. 1 daňového řádu od 9.8.2012, žalovaný považuje rovněž za neoprávněný, neboť uvedené datum předchází dni splatnosti předmětných daňových povinností.

Dále žalovaný zdůraznil, že pokud je podáno odvolání proti rozhodnutí, kterým byla dodatečně stanovena daňová povinnost, nelze přímo hovořit o odkladném účinku odvolání, byť se v principu jedná o podobné účinky, neboť posunutá splatnost, a tedy i vymahatelnost částky, která byla vyměřena či doměřena nad rámec poslední známé daňové povinnosti, se týká toliko vyměřeného či doměřeného rozdílu daňové povinnosti.

Žalovaný má za to, že žalobce se domáhá extenzivního výkladu § 254 odst. 1 daňového řádu, neboť rozsah aplikace právní normy rozšiřuje proti jejímu jasnému textu a nespornému obsahu. Dle žalovaného je třeba vycházet z toho, že právní úprava v § 254 daňového řádu je speciální úpravou, představuje tzv. paušalizovanou náhradu škody, která byla způsobena nezákonným rozhodnutím či nesprávným úředním postupem správního orgánu. Obecná úprava této problematiky je obsahem zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem (dále jen „zákon o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci“). Z toho pak plyne, že adekvátní (či snad dokonce restriktivní) výklad § 254 daňového řádu bude ten správný, neboť takový přístup odpovídá pravidlu, že výjimky (zde použití speciální úpravy namísto právní úpravy obecné) mají být vykládány restriktivně. Trval na tom, že při výpočtu úroku z neoprávněného jednání správce daně je nutno vycházet z data splatnosti rušeného, pozměňovaného či nicotného rozhodnutí. Pokud daňový subjekt provede úhradu daně přede dnem splatnosti této daně, uhrazená částka se začne úročit až dnem následujícím po dni splatnosti daně. Žalovaný trval na tom, že splatnost daňových povinností stanovených

rozhodnutími správce daně ze dne 2.8.2012, č.j. 6394/12-1300-500391 a č.j. 6395/12-1300-500391, však nikdy nenastala.

Dle žalovaného sice žalobci nevznikl nárok na úrok dle § 254 daňového řádu, ovšem to neznamená, že nemohla být naplněna kritéria pro přiznání náhrady škody vzniklé v důsledku postupu správního orgánu. Takovou škodu je však třeba vymáhat v rámci režimu zákona o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez jednání, neboť žalobce ani žalovaný se po řádném poučení, že mohou vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřili.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkouvává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Primárně se soud zabýval námitkami žalobce, v nichž namítal nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí spatřoval žalobce ve skutečnosti, že nesprávně označený okamžik splatnosti daňových povinností v rozhodnutích správce daně považoval žalovaný pouze za zřejmou nesprávnost, a ve skutečnosti, že žalovaný poukazyval na skutečnost, že žalobce byl v daňovém řízení zastoupen daňovým poradcem, a tak mu bez ohledu na skutečnost uvedenou ve výrocích rozhodnutí správce daně s odkazem na znění zákona muselo být zcela zřejmé, kdy nastává splatnost předmětných daňových povinností.

Na tomto místě soud uvádí, že k uvedeným otázkám se žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí vyjadřoval na stranách 6 a 7 a ke svým závěrům připojil argumentaci, ze které jednoznačně vyplývá, jak ke svým závěrům dospěl a o jaké skutečnosti je opírá. Dle názoru soudu jsou závěry žalovaného v tomto směru plně přezkoumatelné. Námitku nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí tedy soud vyhodnotil jako nedůvodnou.

V ustanovení § 254 odst. 1 daňového řádu je uvedeno, že dojde-li ke zrušení, změně nebo prohlášení nicotnosti rozhodnutí o stanovení daně z důvodu nezákonnosti nebo z důvodu nesprávného úředního postupu správce daně, náleží daňovému subjektu úrok z částky, která byla daňovým subjektem uhrazena na základě tohoto rozhodnutí nebo v souvislosti s tímto rozhodnutím, který odpovídá ročně vyšší repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 14 procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí, a to

ode dne následujícího po dni splatnosti nesprávně stanovené daně, nebo došlo-li k úhradě nesprávně stanovené daně později, ode dne její úhrady.

Zásadní sporná otázka mezi účastníky tkví v tom, zda ustanovení § 254 odst. 1 daňového řádu je možné aplikovat i v případě zrušení dosud nepravomocných rozhodnutí vydaných podle daňového řádu, či zda je možné postupovat podle uvedeného ustanovení pouze v případě zrušení již pravomocných rozhodnutí.

Touto otázkou se zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 28.8.2014, č.j. 7 Afs 94/2014-53, ve kterém dospěl k následujícím závěrům: „Z prostého a zjednodušeného jazykového výkladu by se mohlo jevit, že ke vzniku nároku na úrok, kromě provedené úhrady, postačí jakékoliv zrušení, změněné či prohlášené za nicotné daňové rozhodnutí. Takový výklad by ale byl nejen v rozporu se samotnou dikcí tohoto ustanovení, ale i se smyslem a účelem jednotlivých ustanovení daňového řádu z roku 2009. Zcela nezbytnou podmínkou pro přiznání úroku je totiž i podmínka, že ona platební povinnost daňového subjektu (úhrada) byla provedena na základě tohoto rozhodnutí správce daně nebo v jeho souvislosti.

Při komplexním výkladu tohoto ustanovení zákona je dále třeba přisvědčit správci daně i odvolacímu správnímu orgánu, kteří při rozhodování o žádostech stěžovatelky na přiznání úroku, resp. při posuzování relevance námitek stěžovatelky proti rozhodnutí o těchto žádostech, dovodili, že § 254 odst. 1 daňového řádu z roku 2009 dopadá pouze na rozhodnutí vydaná z moci úřední, **která nadto nabyla právní moci** (zvýrazněno soudem). Nelze-li se totiž podle účinného daňového řádu z roku 2009 odvolat do konkludentního vyměření daně (§ 140 odst. 4) a současně je v jiných případech vyměření daně tato daň splatná až po nabytí právní moci rozhodnutí [dodatečně stanovená daň po kontrole, částka daně převyšující daň přiznanou po vytykáacím řízení/postupu k odstranění pochybností, či daň stanovená po odvolacím řízení], jak vyplývá z § 135 odst. 3, § 139 odst. 3, § 143 odst. 5 daňového řádu z roku 2009, nebo § 116 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 102 odst. 1 písm. d) a e) a § 139 odst. 3 daňového řádu z roku 2009, lze jen stěží obhájit, že tato dikce dopadá i na rozhodnutí nepravomocná. Již tato okolnost sama **vylučuje, aby počínaje účinností daňového řádu z roku 2009 bylo možno § 254 odst. 1 tohoto zákona aplikovat i na nepravomocná rozhodnutí vydaná podle tohoto zákona, u nichž je splatnost částek odvislá od okamžiku nabytí právní moci rozhodnutí** (zvýrazněno soudem).“ Zdejší soud neshledal žádné důvody, proč se od výše uvedených závěrů Nejvyššího správního soudu odchýlit.

V daném případě byla rozhodnutí správce daně ze dne 2.8.2012, č.j. 6394/12-1300-500391, a č.j. 6395/12-1300-500391, na základě kterých žalobce provedl úhradu, rozhodnutími vydanými v rámci přezkumného řízení, kterými byly změněny dodatečné platební výměry na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období listopad a prosinec 2003. Žalobce podal proti těmto rozhodnutím včasná odvolání. Generální finanční ředitelství jako odvolací orgán rozhodnutí správce daně ze dne 2.8.2012, č.j. 6394/12-1300-500391, rozhodnutím ze dne 11.7.2013, č.j. 23947/13/7001-21001-010212, zrušilo a přezkumné řízení zastavilo. Rovněž rozhodnutí správce daně ze dne 2.8.2012, č.j. 6395/12-1300-500391, Generální finanční ředitelství jako odvolací orgán rozhodnutím ze dne 11.7.2013, č.j. 23935/13/7001-21001-010212, zrušilo a přezkumné řízení zastavilo. Rozhodnutí vydaná v rámci přezkumného řízení, kterými byla žalobci doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období listopad a prosinec 2003 v celkové výši 924 718,- Kč, tedy nikdy nenabyla právní moci.

S přihlédnutím k výše uvedeným závěrům Nejvyššího správního soudu musí soud konstatovat, že vzhledem ke skutečnosti, že rozhodnutí, kterými byla v daném případě daň žalobci doměřena, nenabyla právní moci a byla zrušena v rámci odvolacího řízení, nelze aplikovat na daný případ ustanovení § 254 odst. 1 daňového řádu, a to přestože žalobce před rozhodnutími odvolacího orgánu o zrušení rozhodnutí správce daně částky odpovídající nepravomocně stanoveným doměrkům uhradil. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud nutnou podmínkou pro možnost aplikace § 254 odst. 1 daňového řádu je skutečnost, že platební povinnost daňového subjektu byla provedena na základě zrušeného původně pravomocného rozhodnutí. Ovšem v daném případě žalobci platební povinnost uhradit doměřené nedoplatky nevznikla, neboť rozhodnutí o doměření daně nenabyla právní moci.

Na tomto místě soud poznamenává, že ve výrocích rozhodnutí správce daně ze dne 2.8.2012, č.j. 6394/12-1300-500391 a č.j. 6395/12-1300-500391, bylo výslovně uvedeno, že doměřená částka „je splatná podle ustanovení § 143 odst. 5 daňového řádu v náhradní lhůtě do 15 dnů **ode dne doručení tohoto rozhodnutí**“. V ustanovení § 143 odst. 5 daňového řádu je však uvedeno, že je-li doměřená daň vyšší než daň dodatečně tvrzená daňovým subjektem, je rozdíl splatný v náhradní lhůtě do 15 dnů **ode dne právní moci dodatečného platebního výměru**; ve stejné náhradní lhůtě je splatná i daň doměřená z moci úřední. Z uvedeného jednoznačně vyplývá, že poučení o termínu splatnosti dodatečně doměřených daňových povinností bylo ve výrocích obou předmětných rozhodnutí správce daně uvedeno odlišně od znění zákona. Ustanovení § 143 odst. 5 daňového řádu je ustanovení kogentní, které neumožňuje odlišnou úpravu na základě úvahy správního orgánu. Proto lze konstatovat, že předmětné výroky v částech týkajících okamžiku splatnosti doměřených daňových povinností byly v rozporu se zákonem, ale tato skutečnost s ohledem na kogentnost ustanovení § 143 odst. 5 daňového řádu, nemohla mít vliv na to, že splatnost předmětných daňových povinností byla ve skutečnosti odvislá od právní moci předmětných rozhodnutí, která však nikdy právní moci nenabyla.

S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že žalovaný postupoval zcela v souladu se zákonem, když rozhodl, že žalobci žádný úrok z neoprávněného jednání správce daně z částky 924 718,- Kč nenáleží. Námitky žalobce tedy shledal soud jako zcela nedůvodné.

Na tomto místě soud považuje za nutné zdůraznit, že ustanovení § 254 daňového řádu je nutno chápat jako ustanovení upravující náhradu škody vzniklé daňovým subjektům v důsledku zrušení pravomocného rozhodnutí, zatíženého vadou řízení či nezákonností, či pravomocného nicotného rozhodnutí daňových orgánů. Jde tedy o institut, který je možno aplikovat právě jen za předpokladu, že zrušené rozhodnutí, na základě kterého daňový subjekt uhradil určitou finanční částku, nabylo právní moci a doměřená daňová povinnost se stala v souladu s § 143 odst. 5 daňového řádu splatnou. Ustanovení § 254 daňového řádu však nelze aplikovat na případy, kdy daňový subjekt uhradí nepravomocně doměřenou daňovou povinnost, a následně je rozhodnutí, kterým byla daňová povinnost uložena, v rámci odvolacího řízení zrušeno. A to ani za situace, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí je nesprávně uvedeno, že daňová povinnost je splatná do 15 dnů od doručení rozhodnutí. Případnou škodu vzniklou daňovému subjektu v důsledku respektování doby splatnosti daňové povinnosti stanovené v rozporu se zákonem je nutno uplatnit postupem dle zákona o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci. Na rozdíl od soudem řešeného případu v dané věci pak v rámci posuzování rozhodných okolností v rámci postupu dle zákona

o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci by mělo být významnou skutečností, že daňový subjekt při úhradě daňových povinností postupoval v souladu s určením splatnosti daňových pohledávek obsaženým ve výrocích prvostupňových rozhodnutí, které bylo v rozporu s platnou právní úpravou.

Soud musí rovněž konstatovat, že pokud vznikla škoda žalobci v důsledku pochybení správce daně, kdy žalobci byly předmětné daňové povinnosti předepsány na osobní daňový účet žalobce se splatností ke dni 17.9.2012, protože v informačním systému nebylo správcem daně zaznamenáno podání opravného prostředku, má možnost domáhat se náhrady této škody postupem dle zákona o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci.

Dále soud konstatuje, že námitkou vztahující se k otázce, od jakého okamžiku měl být úrok žalobci počítán, se vůbec nezabýval, neboť s ohledem na závěr, že se na daný případ nedalo ustanovení § 254 odst. 1 daňového řádu vůbec aplikovat, pozbyla tato námitka na relevantnosti.

S ohledem na vše, co bylo uvedeno shora, dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji výrokem ad I. podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Soud v předmětné věci v souladu s § 52 odst. 1 s.ř.s. nepřistoupil k dokazování žalobou napadeným rozhodnutím, prvostupňovým rozhodnutím ve věci, rozhodnutími Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 2.8.2012, č.j. 6394/12-1300-500391 a č.j. 6395/12-1300-500391, výpisem z účtu žalobce, rozhodnutími Generálního finančního ředitelství ze dne 11.7.2013, č.j. 23947/13/7001-21001-010212 a č.j. 23935/13/7001-21001-010212, spisem správce daně, námitkou žalobce ze dne 26.8.2013 a jejím doplněním ze dne 28.8.2013, odvoláním žalobce a vyjádřením žalobce ze dne 24.5.2014, neboť se jedná o listiny, které jsou součástí správního spisu, kterým se v rámci správního soudnictví dokazování neprovádí. Současně soud uvádí, že v předmětné věci šlo o posouzení právní otázky, a proto by dokazování ve věci skutkového stavu bylo nadbytečné.

Dále soud výrokem ad II. podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému náhrada nákladů řízení nepřísluší, neboť mu žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu vůbec nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž

směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 19. června 2017

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová